

na místě krajského soudu civilního v Praze, prý podle § 100 j. n. příslušného, delegován krajský soud v Chebu, protože žalobce má v Chebu sestru, má tam také častěji obchodní vyjednávání a ani on, ani jeho manželka neovládají státní jazyk. Vrchní soud v Praze vyhověl žalobcovu návrhu napadeným usnesením ze dne 10. února 1931, vycházející z nesprávného názoru, že příslušným by byl krajský soud civilní v Praze, ačkoli si před tím vyžádal vyjádření krajského soudu v Litoměřicích jako soudu příslušného podle domovské obce a ačkoliv zmíněný soud ve svém vyjádření na svou zákonnou příslušnost upozornil. Usnesení o delegaci nebylo žalované — bytem ve Vídni — doručeno, ačkoliv jí přísluší podle § 514 c. ř. s. právo k rekursu, protože se rozhodnutí o delegaci může velmi podstatně dotýkatí zájmů stran (materialie II. str. 339), a nebyla vůbec proti velcímu předpisu § 31 poslední odstavec j. n. ani vyslechnuta. Teprve na její žádost byl jí dodán vrchním soudem v Praze opis usnesení, kterýžto opis byl z Prahy vypraven 10. září 1931. Proti usnesení podala žalovaná rozklad, po případě rekurs k nejvyššímu soudu dne 23. září 1931. Rozklad byl zamítnut usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 9. října 1931, načež byly spisy předloženy nejvyššímu soudu. Rekurs byl podán včas a jest ve věci opodstatněn, i když se nehledí k uvedeným formálním vadám řízení.

Čís. 11256.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Prozatímní opatření podle § 5 zák. předpokládá, by návrhové buď již dříve neb aspoň současně s návrhem zakročil na soudě o určení nároku na výživu po případě na výchovu nebo zaopatření neb na plnění z něho vyplývající.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 976/31).

Soud první stolice povolil prozatímní opatření k zajištění výživného po rozumu § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931. Rekursní soud odmítl návrh na povolení prozatímního opatření pro nepřislušnost dovolaného soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o povolení zatímního opatření k zajištění výživného po rozumu § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931. Podle tohoto ustanovení může žádati o zatímní opatření podle §§ 379 a násl. ex. ř. k zajištění výživného ten, kdo se domáhá na soudě stanovení nároku na výživu, výchovu nebo zaopatření, pokud se týče plnění z něho vyplývajícího. Ze slov »kdo se domáhá« plyne, jest zřejmo, že

jest předpokladem návrhu na zatímné opatření podle uvedeného místa zákona, by navrhovatel zakročil buď již dříve nebo aspoň současně s návrhem na soudě o určení nároku na výživu po případě na výchovu nebo zaopatření neb na plnění z něho vyplývající. V projednávaném případě navrhovatelka v době podání návrhu ještě o stanovení nároku na výživu nezakročila a uvedený předpoklad u jejího návrhu na zatímné opatření není splněn. Následkem toho, aniž bylo třeba řešiti otázku příslušnosti soudu, bylo návrh zamítnouti a odmítnuv jej, byť i z jiného důvodu, pro nepříslušnost dovolaného soudu, rekursní soud nepochybil.

Čís. 11257.

Nebyla-li exekuce povolena bez exekučního titulu vůbec, nýbrž prohlásil-li soud po pravoplatném povolení exekuce, že nepokládá exekuční titul (platební výměr okresní nemocenské pojišťovny) za náležitý, (ježto byl vydán za platnosti zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. a před platností zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n.), nelze vyhověti návrhu dlužníka na zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 980/31).

Dlužník navrhl zrušení exekuce proto, že exekučním titulem jest platební výměr podle § 175 zákona čís. 184/28 sb. z. a n. a v něm jest uvedeno, že byl doručen dne 25. července 1927, z čehož patrno, že exekučním titulem není vlastně platební výměr vydaný na základě zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n., nýbrž platební výměr vydaný před účinností tohoto zákona, tedy vydaný za platnosti zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., že tu tedy není exekučního titulu. Soud první stolice exekuci zrušil, rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce. Důvody: Kdy lze exekuci již pravoplatně povolenou zrušiti, uvádí exekuční řád v § 39 a uvádí jednotlivé důvody výčetmo, důvody ty nelze rozšiřovati na případy v zákoně nevedené. O žádný takový důvod v souzeném případě nejde, dlužník uvádí jako důvod zrušení exekuce jinou skutečnost, než jaké jsou vypočítány v § 39 ex. ř. a nelze proto exekuci zrušiti. I kdyby bylo správné, že výměr není exekučním titulem, nelze z důvodu toho exekuci zrušiti, neboť usnesení ze dne 7. července 1931, jímž byla exekuce povolena, tím, že proti němu nebyla podána včas stížnost, nabylo právní moci, jest i pro strany, i pro soud závazné, exekuce jest pravoplatně povolena a lze zrušení žádati jen z důvodů vytyčených v zákoně. Dlužník by se musil předem domáhati toho, by platební výměr byl prohlášen za neplatný nebo zrušen neb jinak prohlášen za neúčinný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Poukazuje-li stěžovatel na rozhodnutí čís. 5650 sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že exekuce povolena bez exekučního titulu jest i s celým dal-